

Karácsonyi Zsolt
ZAZPI DE VASCOS
A SEMMI ASSZONYÁNAK

Ahol a föld motollaként csikorg még,
a kedvedért vén borként újraforrnék.
Elsősorban Artemisz mezejét
járnám, még jó ekével, aratáskor,
s a titkokat nem tudnád senki mástól,
csakis tőlem, elfeledett szenyóra,
ki nélkül én, csak tűnő pásztoróra –
tehát a Nincsen, az vagyok csupán,
rám találhat a pusztulás nyomán,
ha lépked – bárki. Nemlevőn ragyog,
ki földi lírikum völgyén se szabadul
az égi verssoroktól, vagy amit
annak hívnak, egészen nyílt titoknak,
vagy bányamélyben égő karbitoknak,
ki tudj' miféle rejtett rend szerint.

Na, itt baltáznám én el rendszerint,
itt vágnék én miattad ősi fát
vagy épp felejthető cipészi kaptafát
egy jó spanyol csizmához, mely helyett
bakancsba bújnék, hogy a szent hegyet,
ami a lelked, megmásznám végre, ó,
mint tűnt időn jártas alattvaló,
ki hallja csak, de tested mégse látja,
míg kínozza füljariatát a Hárfa,
mi önmagánál tökéletesebb,
de mégis leírja az egy meg egy
törvényeit – ezért: nincs taktika,
csak táblán mozduló királynő és király.

Épül, leépül már a bástyagyár.
Futnak, elfutnak lófők és lófiak,
egyetlen ki nem mondott szó miatt,
s e szó okán nem kell hogy begazolj,
mert legvégül: csak Téged igazol.

Marco Trentin (IT): Őnazonosság II., 2024
(50 x 70 cm, fametszet, tintasugaras nyomtatás). A biennálé fődíja